

knížky byl oprávněn ji vybrati též jen se souhlasem Dra. K-a. Jeť podle Šu 308 ex. ř. příkázáním k vybrání vymáhající věřitel toliko oprávněn jménem dlužníkovým žádati na poddlužníku, by zapravil částku jemu přikázanou podle právní platnosti zabavené pohledávky a její dospělosti. Vývody žalujícího eráru, že tím, že Dr. K., předav Lvu B. onu knížku, převedl na něho veškerá práva z knížky té a že tím ono obmezení vůči třetím osobám a důsledně i tato vinkulace pozbyla účinnosti, nemohou opodstatniti žalobní nárok, neboť skutečnost ta mohla by se nanejvýš dotýkati poměru mezi Lvem B-em, pokud se týče žalujícím erárem a Drem. K-em, nesprošťuje však žalovanou občanskou záložnu ze závazku, by tohoto obmezení vklad vázajícího šetřila po tak dlouho, pokud ono obmezení nebude u ní způsobem zcela nepochybným zrušeno, pokud Dr. K. sám obmezení to neodvolá nebo nezávaznost tohoto obmezení soudním výrokem nebude vyslovena. Jen za tohoto předpokladu byla by pak občanská záložna povinna k výplatě onoho peněžního vkladu.

Čís. 6681.

»Nepatrnými věcmi« podle Šu 501 a 502, druhý odstavec, c. ř. s. jsou nejen věci, jež byly jimi od původu, nýbrž i ty, jež staly se nepatrnými obmezením žalobní prosby podle Šu 453, druhý odstavec, c. ř. s. nebo teprve rozštěpením nároku rozsudkem prvního soudu.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1927, R I 1157/26.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného. D ů v o d y: V první stolici předmětem sporu bylo 306 Kč. Rozsudkem prvním bylo žalobě vyhověno co do 265 Kč 20 h, kdežto byla zamítnuta co do 40 Kč 80 h. Žalobce nepodal odvolání do té části rozsudku, jímž byla žaloba zamítnuta, takže rozsudek jest v tom směru v právní moci ohledně 40 Kč 80 h. Zbývá tudíž jako předmět sporu jen 265 Kč 20 h, kterými žalovaný v první stolici podlehl. Ta okolnost, že žalovaný ve svém odvolání uvádí, že napadá rozsudek prvního soudu v celém jeho rozsahu, jest zcela nerozhodnou, poněvadž může odvoláním napadati rozsudek jen, pokud jest jím stížen a nikoli tu část rozsudku, kterou zvítězil. Tím však ohledně 265 Kč 20 h, které jsou tu jedině sporným, klesl rozsudek první na rozsudek ve věcech nepatrných, v nichž podle Šu 501 c. ř. s. může býti rozsudek prvního soudu napaden odvoláním jen pro zmatečnost podle Šu 477 čís. 1 až 7 c. ř. s. Žalovaný takové zmatečnosti ve svém odvolání neuplatňuje, nýbrž jako odvolací důvody uvádí jen nesprávné ocenění skutkového a průvodního materiálu a nesprávné právní posouzení věci, z nichž však rozsudek ve věcech nepatrných nelze napadati odvoláním. Jeví se tudíž odvolání žalovaného podle zákona nepřijatelným. Jest i opožděným, poněvadž rozsudek první byl vynesena v přítomnosti obou stran dne 6. října 1926, tím se podle Šu 452 c. ř. s. stal účinným vůči stranám ohledně sporných 265 Kč 20 h dnem prohlášení rozsudku, t. i. dnem 6. října 1926, takže odvolací lhůta běžela do dne 20. října 1926.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalovaný stěžuje si do usnesení o d v o l a c í h o s o u d u, jímž bylo jeho odvolání jako nepřipustné a opožděné odmítnuto z toho důvodu, že jde o věc nepatrnou, protože žalovaný byl prvním soudem odsouzen jen k zaplacení 265 Kč 20 h a v odvolání neuplatňuje důvodů zmatečnosti podle §u 477 č. 1 až 7 c. ř. s. (§ 501 c. ř. s.) a protože mimo to nepodal odvolání do čtrnáctidenní lhůty po prohlášení rozsudku u přítomnosti obou stran (§ 452 c. ř. s.). Stěžovatel míní, že věc nepatrná jest tu jen ve případech §§ 448 a 453 druhý odstavec c. ř. s., že by již rozsudek prvního soudu musil rozhodovati o věci nepatrné, že při rozštěpení původního žalobního nároku, který činil přes 300 Kč, na dvě částky, by buď žádná strana neměla práva odvolacího — když by částky, jimiž každá strana podlehla, nepřevyšovaly 300 Kč — nebo že by se mohla odvolati jen ta strana, která by podlehla částkou vyšší 300 Kč, nikoli však strana druhá — což by bylo nerovné nakládání stranami; — dále že by nebylo jisto, kdy z původního předmětu sporu stává se věc nepatrná, zdali již prohlášením rozsudku, který zněl na vyšší částku než 300 Kč, či teprve tím, že druhá strana odvolání nepodala — což první strana věděti nemůže; — a konečně odkazuje na judikát čis. 249 Nejvyššího soudu dříve ve Vídni (č. 1759 sb. Novak), podle kterého obmezení prosby žalobní na hranici nebo pod hranici nepatrnou teprve po vynesení rozsudku v první stolici nemá vlivu na nepřipustnost odvolání. Tyto vývody nejsou způsobilé, by vyvrátily správné odůvodnění napadeného usnesení o nepřipustnosti odvolání. Netřeba se tu obíratí otázkou, co by bylo právem, kdyby byl žalobce teprve po prvním rozsudku o b m e z i l žádost žalobní na hranici nebo pod hranici nepatrnou a kdyby byl tak chtěl o své ujmě vyloučiti odvolání strany druhé, neboť o takový případ tu nejde. Žaloba zněla na 306 Kč, z nichž prvním rozsudkem bylo žalobci příznáno 265 Kč 20 h a žaloba byla zamítnuta ohledně 40 Kč 80 h. Tím byla rozštěpena původní pohledávka na dvě částky, z nichž žádná nepřesahuje hranice bagatelní, takže — ať by podala odvolání ta neb ona strana nebo strany obě — vždy by odvolací soud přezkoumával v příčině té které strany rozsudek prvního soudu jen co do předmětu nepřevyšujícího hranice věci nepatrné. Práví-li zákon v §u 501 c. ř. s., že »v nepatrných věcech« může býti rozsudek prvního soudu vzat v odpor odvoláním jen z důvodů zmatečnosti §u 477 čis. 1 až 7 c. ř. s., nerozeznává, zdali nárok, o němž má odvolací soud rozhodovati, byl bagatelním již od původu, či stal se bagatelním v důsledku obmezení prosby žalobní podle §u 453 druhý odstavec c. ř. s., či teprve v důsledku rozštěpení původního nároku prvním rozsudkem. Účel zákona zůstává ve všech těchto případech týž, aby totiž v n e p a t r n ý c h v ě c e c h byl odvolací soud ušetřen rozhodování věcného a dovolací soud podle §u 502 druhý odstavec c. ř. s. rozhodování vůbec. (V tom smyslu rozhodl Nejvyšší soud již opětovaně na př. pod čis. 346 s. b. n. s.). Bylo tedy odvolání neopírající se o žádný z důvodů zmatečnosti §u 477 č. 1 až 7 c. ř. s., právem odvolacím soudem jako nepřipustné odmítnuto.